

SKRYTÝ ZÁMĚR

James
Patterson

KIOKAN

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ
SBĚRATEL POLIBKŮ
JACK A JILL
KOČKA A MYŠ
TANEC SMRTI
SPIRÁLA ZLOČINU
CHUŤ KRVE
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY
VE ZLOMKU VTEŘINY
MISTR ZLOČINU
VE ZLOMKU VTEŘINY
POŠTA OD MARY
NEDOSTATEK DŮKAZŮ
PODRAZ

ČERNÝ TYGR
UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ
MISTROVSKÝ TAH
ZABÍT ALEXE CROSSE
POSEDLOST
ŠŤASTNÉ A VESELÉ
PŘÍMÝ ZÁSAH
CITLIVÉ MÍSTO
HODINA PRAVDY
NA TENKÉM LEDE
NA ŠPATNÉ STRANĚ
SKRYTÝ ZÁMĚR

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT
DRUHÁ ŠANCE
KAŽDÝ TŘETÍ DEN
ČTVRTÝ V POŘADÍ
PÁTÝ JEZDEC
ŠESTÝ CÍL
SEDMÉ NEBE
OSMÉ DOZNÁNÍ
DEVÁTÝ SOUD
DESÁTÉ VÝROČÍ

JEDENÁCTÁ ROZHODNE
DVANÁCTÉ ZLO
OSUDNÁ TŘINÁCTKA
ČTRNÁCTÝ HŘÍCH
PATNÁCTÝ SKANDÁL
ŠESTNÁCTÁ LEŽ
SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
18. RUKOJMÍ
19. VÁNOCE
20. OBĚŤ

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY
PODEZŘELÝ Č. 1
SOUKROMÁ PRAVIDLA

JEN PRO ZVANÉ
PASTÝŘ
JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU
DENÍK – ROMANCE
LÍBÁNKY
DŮM NA PLÁŽI
STOPY V PÍSKU
ZÁLUDNÉ VLNY
BIKINY
VÝSTRAHA
OKO ZA OKO
OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ
POHLEDNICE SMRTI

PROVINILÉ MANŽELKY
NEZNÁMÝ SOUPEŘ
DOKONALÁ ILUZE
SMĚČKA
DRUHÉ LÍBÁNKY
NEROZLUČNÝ PÁR
VADÍ, NEVADÍ
VOLAVKA
VRAŽEDNÁ HRA
ZAČNI SE PTÁT

edice
KLOKAN

Copyright © 2018 by James Patterson
Translation © Nikola Polzerová, 2022
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TARGET ALEX CROSS
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím
Little, Brown and Company
přeložila Nikola Polzerová
Little, Brown and Company is a division of Hachette
Book Group, Inc.
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-916-3

PROLOG

JEDNA

Přestože toho lednového rána teplota spadla k deseti stupňům pod nulu, cestu od Kapitolu až k Bílému domu po obou stranách obsadily stovky tisíc lidí.

Obklopen celou rodinou jsem čekal na rohu ulic Konstituční a Louisiana. Předě mnou oděná v uniformě stála Bree Stoneová, moje žena a vedoucí detektiv Metropolitního policejního oddělení ve Washingtonu.

Dvacetiletý syn Damon, který včera večer přiletěl ze Severní Karolíny, postával napravo. Na sobě měl dlouhé spodní prádlo, navrch oblek s kravatou a černou péřovou bundu. Moje přes devadesát let stará babička, pro všechny známá jako Nana, rázně smetla ze stolu návrh, aby zůstala doma a událost sledovala v televizi. Seděla po mé levici na skládací židli a z teplých dek, pletené čepice a několika vrstev zimního oblečení jí sotva vykukoval nos. Má sedmnáctiletá dcera Jannie a devítiletý syn Ali se oblékli, jako kdyby měli v plánu zdolat Antarktidu, přesto se za námi klepali jako dva ratlíci.

„Kdy už to bude, tati?“ ozval se Ali. „Mrznou mi prsty.“

Přes všeobecný hluk se k nám z Kapitolu doneslo víření bubnů a trylkování vojenské trubky, předznamenávající prezidentskou hymnu *Hail to the Chief*.

„Právě opouštějí Capitol,“ odpověděl jsem. „Už to nebude dlouho trvat.“

Když skladba skončila, rozhostilo se ledové ticho.

„Na pravé rámě zbraň!“ zaburácel mužský hlas.

Nato příkaz zopakoval druhý hlas. A pak třetí. Ozýval se každých padesát metrů, od východu k západu, a vojáci lemuující procesí poslušně zvedli pušky k ramenům a zaujali vzpřímený postoj.

Pak se z dálky rozeznělo táhlé a zasmušilé bubnování.

Z vršku Capitol Hillu začalo jednotně scházet sto kadetů z West Pointu v šedých uniformách. Za nimi následovala vojska námořní, letecké a pobřežní akademie. Pochodovali jako jeden muž, hlavu drželi zpříma, oči upírali před sebe. Sešli k úpatí kopce a zanedlouho prošli kolem nás.

Na kopci se stále rozléhal vytrvalý rachot bubnů a s každou vteřinou zesiloval. Potom následovala stráž nesoucí vlajky.

Zaslechl jsem dusot kopyt těsně před tím, než sedm světle šedých koní vyklusalo z pozemků Kapitolu. Šest z nich po dvojicích udržovalo formaci. Sedmý kůň kráčel v čele po jejich levici.

Na žádném hřebci nechybělo sedlo, ale jen ti po levé straně včetně vedoucího koně nesli na svých hřbetech jezdce – uniformované členy jednotky Staré gardy.

Zvířata za sebou táhla sto let starý černý povoz a na něm vlajkou přikrytou rakev s ostatky zesnulé prezidentky Spojených států.

DVA

Pomalý, pravidelný klapot koní nám byl čím dál blíž. Zvuk narůstal souběžně s ponurým bubnováním.

Za povozem kráčel další z členů Staré gardy a vedl za sebou černého oře bez jezdce. Zvíře potřásl hlavou.

V třmenech mělo obráceně zavěšené jezdecké boty zesnulé prezidentky.

„K čemu to je?“ zeptal se Ali tiše.

„Vojenská tradice signalizující padlého velitele,“ vysvětlila Nana. „Na pohřbu prezidenta Kennedyho před šedesáti lety udělali totéž.“

„Tehdy jsi tu také stála?“

„Na tomtéž místě co ty, drahoušku,“ odpověděla Nana a kapesníkem si otřela oči. „Jako by to bylo včera. Stejně tragické jako dnešní den.“

Byl jsem ještě na houbách, když zemi řídil JFK, ale Nana mi vyprávěla, že zvolení mladého prezidenta slibovalo lepší časy. Jeho zavraždění jí zlomilo srdce.

Cítil jsem se stejně, když mě Bree informovala, že Catherine Grantová zkolabovala v oválné pracovně. Zemřela ve věku čtyřiceti sedmi let a zanechala po sobě manžela, desetiletá dvojčata a otřesený národ.

Prezidentka Grantová na americké politické scéně představovala zjevení. Pro blaho společnosti dokázala stmelit navzájem si oponující strany, a to díky empatické osobnosti, odzbrojující inteligenci a sebekritickému důvtipu.

Bývalá senátorka z Texasu vyhrála místo v Bílém domě na plné čáře a celou zemi okamžitě zaplavila vlna optimismu. Lidé věřili, že doba temna skončila, že činitelé obou stran politického spektra konečně odloží stranou rozdílnost názorů a zapracují na všeobecné prosperitě.

A tak se i stalo – na celých tři sta šedesát osm dní.

Šedmdesát dvě hodiny po oslavách prvního roku ve funkci se prezidentka Grantová sešla s vojenskými poradci. Během schůzky si stěžovala na závrať a zdála se být zmatená. Nakonec se bezvládně zhroutila na podlahu a do pár minut zemřela.

Doktoři nevěřili svým očím. Hlava státu byla v perfektní fyzické kondici, před necelými dvěma měsíci dokonce prošla lékařskou prohlídkou se skvělými výsledky.

Patologové z Námořní nemocnice v Bethesda nicméně zjistili, že Grantová podlehla rychle rostoucímu nádoru, který zablokoval krční tepnu a v podstatě přerušil proudění krve do mozku. Nikdo ji nemohl zachránit.

Ve vzduchu visela sdílená ztráta a zmařené naděje. Když smuteční průvod dorazil až k nám, truchlící po obou stranách Konstituční ulice rázem ztichli.

Damon pomohl Naně na nohy. Snažil jsem se zapudit vlnu emocí, která se mi vzedmula v hrdle při pohledu na rakev a černého koně bez jezdce, jenž se natřásal v ledovém vánku.

Co mě však opravdu zasáhlo, byla černá limuzína, která mi vjela do zorného pole hned vzápětí. Skrz tmavá skla jsem nic neviděl, ale tušil jsem, že se uvnitř skrývají prezidentčín manžel a dvě malé dcerky.

Vybavil se mi pocit, když tragicky zahynula má první žena. Bez ní jsem byl ztracený, našťvaný a na krku mi zbyl osiřelý chlapeček. Tehdy jsem prožíval nejhorší dny svého života. Báł jsem se, že se z té temnoty nikdy nevyhrabu.

Soucítil jsem s nimi. Upřel jsem zrak na pochodující bubeníky a přehnaným mrkáním se snažil zahnat slzy. Hudebníci jedinkrát nevypadli z rytmu.

„Už můžeme jít?“ zeptal se Ali. „Necítím nohy.“

„Nejdříve se chytíme za ruce a pomodlíme se za naši zem a za duši té nebohé ženy,“ řekla Nana a natáhla k nám ruce schované v rukavicích.

PRVNÍ ČÁST

O PĚT DNÍ POZDĚJI

KAPITOLA 1

Z oblohy se snášel sníh, když Sean Lawlor vklouzl do úzké uličky v Georgetownu. Byl to růžolící muž s šedivými vousy a nepoddajnými vlasy. Na sobě měl tmavé oblečení, rukavice a teplou čepici staženou přes uši. Plížíl se ulicí a nechával za sebou ve sněhu stopy, ale nikterak na to nedbal.

Předpověď slibovala, že před úsvitem nasněží více než patnáct centimetrů, a on měl v úmyslu být tou dobou už dávno v trapu.

Lawlor vyrazil k zadní bráně vedoucí k udržovanému řadovému domu z cihel s výhledem na Třicátou pátou ulici. Ostražitě se rozhlédl kolem sebe, nato bránu přešel a přešel přes malou terasu ke dveřím, které si vyčíhl o několik hodin dříve, krátce předtím, než úspěšně zneškodnil bezpečnostní alarm.

Bylo čtvrt na pět ráno. Měl maximálně půl hodiny.

Lawlor za sebou neslyšně zavřel dveře. Zůstal stát a pozorně poslouchal. Když nezaslechl žádný podezřelý zvuk, oklepal ze sebe napadaný sníh a počkal, dokud oči nepřivykly tmě. Pak si přes boty přetáhl modré jednorázové nápleky a vydal se chodbou do kuchyně.

Odsunul židli, která mu stála v cestě, až to na plovoucí podlaze hlasitě zaskřípalo. Nedělal si z toho vrásky, stejně nikdo nebyl doma. Majitelé každou zimu trávili v Palm Beach.

Lawlor došel ke dveřím na opačné straně místnosti, otevřel je a vkročil na příkré dřevěné schodiště. Když dveře zabouchl, rozhostila se kolem něj neproniknutelná tma. Přivřel oči a rozsvítil světlo.

Vyčkal, než si zrak zvykl na nenadálý jas, a potom po schodech sešel do malého zatuchlého sklepa plného krabic

a starého nábytku. Prostředí si nevšiml a zamířil k pracovnímu stolu, nad kterým viselo na závěsném panelu nářadí.

Sejmul z ramene ruksak, vyměnil kožené rukavice za latexové, rozeplnul tašku, vytáhl z ní čtyři balíčky zabalené v bublinkové fólii a vyskládal je na stůl.

Obaly rozřízl a strčil zpátky do ruksaku, načež se láskyplně zadíval na hlaveň ráže 5,56x45 mm NATO od firmy VooDoo Innovations. *Umělecké dílo*, pomyslel si.

Hlaveň upevnil ke stočtyřicetigramové minimalistické kulovnici od Ace Precision a dále k zařízení přišrouboval tlumič hluku od SureFire Genesis. Nakonec popadl puškohled Zeus 640. *Opravidická krása*, napadlo ho.

Když dalekohled připnul na své místo, zhodnotil, že se zbraň vážně povedla. Jednotlivé komponenty nakoupil na internetu od různých amerických velkoobchodníků a nechal si je zaslat na totožnou neexistující osobu na čtyři různá výdejní místa kurýrní služby UPS v okolí Washingtonu DC.

Před dvěma dny Lawlor za pomoci falešného britského cestovního pasu přiletěl letadlem z Amsterdamu na letiště Dulles International. Součástky vyzvedl následující ráno a použil k tomu nepravý pensylvánský řidičský průkaz, který také sehnal online. Zbraň poprvé smontoval včera odpoledne v lesích v západní části Marylandu. Až se podívoval, jak mu všechno vycházelo.

Bezchybný nástroj, zamumlal si pod vousy. *Pro tuhle práci naprosto perfektní.*

KAPITOLA 2

Lawlor přehodil ruksak přes rameno a se zbraní v ruce vystoupal po sklepním schodišti. Zhasl za sebou a otevřel dveře do potměšlé kuchyně. Když vkročil do místnosti, zmáčkl tlačít-

ko na puškohledu a kulovnici přiložil k očím.

Zeus 640 poskytoval termální vidění a rozdělával tak svět na teplé a studené obrazy. Když Lawlor zaměřoval do zaměřovače, interiér pozbyl veškeré barvy. Až na přímotopy, ty se podle očekávání rozjasnily.

Puškohled, původně navržený k lovu divokých prasat, stál více než osm tisíc dolarů. Ale Lawlor koupě ani v nejmenším nelitoval. Dalekohledy, které využíval v minulosti, se s ním nedaly srovnat.

Sevřel kulovnici o něco pevněji, vydal se po schodech do druhého patra a ocitl se na prahu rozlehlé ložnice. Ani si neprohlédl starožitný nábytek a rovnou zamířil k oknu.

Zbraň opřel o stěnu, aby měl volné ruce, otevřel okno a vyhlédl ven. Proti zasněžené krajině uviděl třepotající se stíny dubových větví a siluetu starých řadových domků táhnoucí se přes celou Třicátou pátou ulici.

Znovu se chopil kulovnice a oko přilepil k mířidlu. Ulice zakrytá sněhem a cihlové chodníky se zbavily do černa.

Naproti tomu vyhráté domácnosti se vyjevily do nejmenších detailů, zvláště budova na pravém konci řady, inspirovaná georgiánskou architekturou. Přes zaměřovač vypadala fantasticky. Termostat musel být nastavený minimálně na dvacet pět stupňů. Možná třicet.

Lawlor stočil hlavěň ke vchodu a očíhl okolí. Došlo mu, že do akce zbývá pár vteřin, ale nenechal se rozhodit. Byl profesionál zvyklý na velmi krátké časové limity.

Zalovil v kapse u kabátu a vytáhl mikročip, který následně vsunul do příslušného otvoru vedle zaměřovače, aby svůj počín nahrál pro příští generace. Pak se uvolnil a vyčkával.

O deset minut později se v přetopeném domě rozsvítilo. Zkontroloval čas – 4:30. *Přesný jako hodinky. Disciplinovaný.*

Čtvrt hodiny nato vyjel na silnici černý suburban. Také načas.

Foukal severní ledový vítr. Nutno počítat s tím, že se kulka lehce vychýlí z dráhy.

Po pár metrech vozidlo zastavilo u krajnice. Lawlor odjistil pojistku a zaujal pozici. Zamířil na vstupní dveře domu naproti a schody vedoucí na chodník.

Řidič, obrovský chlap zahalený do tmavého zimního oblečení, vystoupil ze suburbanu, přeběhl přes silnici na chodník, vystoupal po schodech a zazvonil na domovní zvonek. Když se dveře otevřely, objevila se v nich žena v dlouhém kabátu.

Lawlor přes termální hledí nerozpoznal rysy v obličejí ani nedovedl blíže určit ženin věk, a byl za to rád. V posledních dnech viděl nespočet jejích fotografií, ale přes Zeus 640 představovala jen pobledlou figurku v mrazivém temném světe, a tak se mu to líbilo.

Oprostit se od emocí, jako v počítačové hře, připomenul si a jemně posunul nitkový kříž, když si žena nasadila kapuci a vykročila vstříc vánici. Střelec s ohledem na vítr mířil napravo od hlavy. Žena rychlým krokem následovala obra k autu. Už aby byla v teple, těšila se na ranní lekci jógy.

Škoda, ušklíbl se, když zmáčkl spoušť. Slyšel jsem, že jóga s lidmi dělá divy.

Kulovnice vydala tlumené cvaknutí. Žena trhla hlavou a zhroutila se k zemi, kousek od svého bodyguarda. Instinkt Lawlorovi radil, aby okamžitě zmizel, ale on nerad odbíhal od rozdělané práce. Mířidlem našel její hrud' a znovu vypálil.

Nato zavřel okno a jedinkrát se neohlédl. Poté, co z podlahy posbíral vystřelené nábojnice, spěšně zbraň rozmontoval a tři součástky schoval do ruksaku. Termální zaměřovač si nechal po ruce, aby se snáze dostal z domu.

Jakmile Lawlor vyklouzl zadním vchodem ven, zaměřovač vypnul a strčil do kapsy. Zakrátko uslyšel kvílení sirén, proto na nic nečekal, sklonil hlavu a vyrazil do chumelenice.

Škoda, posteskl si znovu. Manžel. Pět dětí. Šest vnoučat. Vážně smůla.

KAPITOLA 3

Prvního února jsme s Bree krátce po úsvitu přijeli do Georgetownu. Vytrvale sněžilo a na zemi se tou dobou vytvořila více než deseticentimetrová vrstva bílé hmoty.

Vozidla Metropolitního policejního oddělení blokovala oba konce Třicáté páté ulice. Ukázali jsme strážníkovi své doklady.

„Kapitolská policie, FBI i rozvědka jsou už tady,“ informoval nás.

„To jsem si myslela,“ zamumlala Bree. Prošli jsme zátarasem a vyrazili k centru dění. Všiml jsem si, že z oken několika přilehlých domů vykukují znepokojení sousedé.

Kriminologové z FBI kolem oběti a místa činu zrovna stavěli stan. Inkriminovaný řadový dům, černý suburban a půlka ulice byly tou dobou už obehnaný žlutou policejní páskou. U auta postával velký chlapík v černé bundě a rozčileně se o něčem dohadoval s menším mužem v teplém kabátě a kulichu.

„Tohle je náš případ,“ rozohnil se obr. „Vždyť mi krucinál zemřela přímo před očima.“

„Kapitolská policie se vyšetřování samozřejmě zúčastní,“ odbyl jej trpaslík. „Ale vy ne, nadporučíku Lee. Jste suspendovaný a podle toho se s vámi bude jednat.“

„Suspendovaný?“ vyštěkl ten druhý a já se na vteřinu zhroutil, že protivníka srazí k zemi.

Zpoza stanu se vynořil zvláštní agent FBI Ned Mahoney.

„To by stačilo,“ zahřměl. „Agente Reamere, zbavte se dojmu, že to tady máte na povel. Kompletní pravomoc spadá pod FBI.“

„Říká kdo?“ vyskakoval si agent Reamer.

„Prezident Hobbs,“ odsekl Mahoney. „Zdá se, že nový šéf rozvědce příliš nevěří. Promluvil si s ředitelem a ten si následně promluvil se mnou. No a tak to máme.“

Agent Reamer rozčilením zbrunátněl v obličejí, ale hlas se mu povedlo udržet pod kontrolou. „Tajnou službu z případu nikdo nevyšachuje.“

„To jistě ne, ale tajná služba bude dělat, co se jí řekne,“ zakončil Mahoney a pak si nás konečně všiml. „Alexi, velitelko Stoneová. Chci, abyste se oba stali součástí vyšetřování.“

Proběhlo krátké seznámení. Zvláštní agent tajné služby Lance Reamer posledních deset let pracoval pro ministerstvo financí. Větší chlápek se představil jako Sheldon Lee, nadporučík Kapitolské policie. Přes šest let byl součástí bezpečnostního týmu oběti.

Kvůli nepříznivému počasí Lee střelbu nezaslechl. Nezaregistroval ani to, jak tělo devětašedesátileté senátorky Elizabeth „Betsy“ Walkerové bezvládně dopadlo na zem.

„Běžel jsem napřed, abych jí podržel dveře, tak jako pokáždě,“ vysvětloval Lee. „Když jsem se otočil, ležela ve sněhu a silně krvácela.“

Přeskočil mu hlas. „Sakra, musel jsem vzbudit starého ubohého Larryho, jejího manžela, abych mu řekl, co se stalo. Stojí támhle a telefonuje se svými dětmi a... Kdo je proboha schopen takové ohavnosti? A proč? Ta žena byla skvělá a s každým jednala slušně.“

Měl pravdu. Když jí na něčem záleželo, uměla se senátorka z Kalifornie rvát jako lvice, navíc vynikala bystrou a byla zároveň nesmírně laskavá a plná empatie. Walkerová patřila mezi nejstarší členy Senátu a většina populace si ji vysoce vážila.

„Můžeme vidět místo činu?“ poprosil jsem, když sněžení lehce ustalo.

„A co tady vlastně děláte vy, doktore Crossi?“ zeptal se jízlivě agent Reamer.

„Sám jsem ho sem zavolaal,“ zavrčel Mahoney. „Doktor Cross patřil k jednotce analýzy chování v Quanticu a coby kriminalista má za sebou více než dvacet let obdivuhodné práce. FBI si jeho zkušeností velmi cení, proto ho v podobně složitých případech zapojuje do vyšetřování.“

Bree přikývla. „Stejně jako Metropolitní policie.“

KAPITOLA 4

Reamer se zašklebil, jako kdyby žvýkal šťovík, a bezmocně rozhodil rukama.

Mahoney někomu zavolaal a ten někdo mu sdělil, že si můžeme prohlídnout místo činu. Naše pětice se tedy vzdálila od suburbanu nadporučíka Leeho a odporoučela se ke stanu.

Uvnitř operoval špičkový tým z Quanticu, navlečený do bílých kombinéz. Tělo senátorky Walkerové leželo v nepřírozené poloze ve sněhu. Kapuce jí sklouzla z hlavy a odhalovala tak střelnou ránu kousek pod lící kostí.

„Na co jsi přišla, Sally?“

Sally Burtonová, vedoucí kriminoložka FBI, se zvedla od oběti. „Sníh nám situaci dost komplikuje, Nede, ale zatím se zdá, že ji trefili minimálně dvakrát. Rána do hlavy ji usmrtila okamžitě, ale potom, co spadla, jí střelec ještě uštedřil kulku do hrudi.“

„Musel ji opravdu nenávidět,“ povzdychl si nadporučík Lee. „Šílenec.“

„Nebo profesionál,“ nadhodil agent Reamer.

„Nebo obojí,“ přidal jsem se. „Kdo měl důvod k nenávisti?“

„Dobrá otázka,“ podotkl Mahoney a obrátil se zpátky na Burtonovou. „Víme, odkud se střílelo?“

Kriminoložka se zašklebila. „Kvůli napadanému sněhu a bez svědka pádu bych za to sice ruku do ohně nedala, ale podle hrudního zranění odhaduju, že šlo zhruba o tenhle směr,“ řekla a ukázala vysoko za rohem stanu.

Mahoney jí poděkoval a oslovil nadporučíka Leeho. „Jaký máte s manželem zesnulé vztah?“

„Vynikající, pane. Larry je moc hodný muž, skutečný přítel. Ani hloupý není. Dělal soudce v San Franciscu.“

„Běžte si s ním promluvit. Zjistěte, kdo jeho ženu neměl v lásce – ať už z jakéhokoliv důvodu. Chci jména, pokud možno i telefonní čísla.“

„Počkat,“ ozval se agent Reamer. „Nadporučík Lee je suspendovaný.“

„Ale zná se s rodinou,“ odporoval Mahoney. „Lépe než kdokoliv z nás, a to se hodí.“

„Ale –“

Mahoney se zamračil. „Opravdu si myslíte, že nadporučík má s vraždou něco společného?“

„To ne, ale... je to proti pravidlům,“ vyprskl Reamer.

„Na pravidla vám kašlu. Patří k nám.“

Nadporučík přikývl. „Můžu také poskytnout seznam výhružných telefonátů a dopisů. Dokonce i Betsy je čas od času dostávala.“

„Předal jste je FBI?“ zeptal se Mahoney.

„Pár z nich ano. Máte je ve spisech.“

Když Lee odešel, agent tajné rozvědky se rozlítil. „No fajn, a co mám dělat já?“

„Vezměte s sebou pár mužů a zajděte do senátorčiny kanceláře. Zabezpečte ji a zůstaňte tam do té doby, než za vámi dorazíme,“ instruoval Mahoney. „S doktorem Crossem a velitelkou Stoneovou zatím zkusíme zjistit, odkud ty zatracené střely přiletěly.“

Netrvalo nám to dlouho. Zaklepali jsme na dveře dvěma domům přes ulici. Majitele jsme našli doma, nervy měli

nadranc. Jeden z nich, úspěšný patentový zástupce, nám prozradil, že sousedé Jimmy a Renee Fairfaxovi tráví už druhý měsíc ve svém zimním sídle na Floridě.

Zavolali jsme panu Fairfaxovi, abychom od něj dostali povolení vkročit na jeho pozemky, ale nezvedal telefon. Když jsme o něco později našli ve sněhu šlěpěje vedoucí ze zadní terasy a zjistili, že brána je odemknutá a bezpečnostní alarm vypnutý, Mahoney zhodnotil, že žádné další povolení nepotřebujeme.

Na chodbě byla kaluž vody – nejspíš roztátý sníh. Kapky se po podlaze trousily až ke dveřím do sklepa. Jiné stopy jsme neobjevili, dokonce ani otisky bot, které bych vzhledem k blátivému počasí očekával.

Vyhlédli jsme z okna a posoudili, že střelec musel mířit z větší výšky. Až v ložnici v prvním patře se nám naskytl krásný výhled na policejní stan, postavený před domem senátorky Walkerové.

„Stál přímo tady,“ řekl jsem a rozhlédl se kolem. „Nejspíš klečel a okenní parapet použil jako opěrku.“

„Žádné prázdné nábojnice,“ oznámila Bree. „Místo je čisté.“

Mahoney přikývl. „Buď to byl šílenec, nebo profesionál.“

„Nebo obojí,“ zopakoval jsem.

KAPITOLA 5

Ve tři čtvrtě na devět jsem musel odejít na schůzku s novým pacientem – právní zástupkyní ministerstva spravedlnosti. Kromě práce u pořádkových jednotek mám totiž doktorský titul z klinické psychologie a na zkrácený úvazek provozuju v suterénu svého domu na Páté ulici v jihovýchodní části Washingtonu malou psychologickou poradnu.

Obyvatelé severních a západních zemí Spojených států přejdou patnáct centimetrů sněhu bez povšimnutí. V hlavním městě však v takových případech dochází k celoplošné kalamitě a dopravnímu kolapsu. Naštěstí se mi podařilo chytit taxíka, jenže od Capitol Hill jsem musel dojít pěšky.

Vánice pomalu ustávala, avšak ostrý vítr mě vytrvale štípal do tváře. Spěchal jsem domů a myslel na zesnulou senátorku Walkerovou. Vzhledem k postu předsedkyně úřadu pro energii a přírodní zdroje a významnému postavení v zemědělské politice jsem se odklonil od domněnky, že vraždu zosnoval fanatický profesionál.

Po pravdě řečeno jsem fanatika vyloučil rovnou. Pachatel postupoval s vysokou precizností, přinejmenším akci do puntíku naplánoval. Mohlo jít o teroristu, ale zaručeně to nebyl žádný nešika.

Ale proč? Proč najímat profesionálního atentátníka? Čeho se senátorka Walkerová dopustila, aby ji na jejím pozemku chladnokrevně zastřelili? Koho naštvála nebo zničila?

Měl bych brát v potaz to, že zemřela přímo před vlastním domem? Byla do toho zapletená mafie? Nebo vybrané místo jednoduše poskytovalo nejvhodnější příležitost?

Přikláněl jsem se ke druhé možnosti. Než jsem z místa činu odjel, nadporučík Lee mi sdělil, že senátorka od pondělí do čtvrtka navštěvovala hodiny jógy. Každé ráno. Prý jí cvičení pomáhalo vyčistit mysl.

Pomohlo také vrahovi, napadlo mě. Strážník o jejím zvyku věděl. Buď díky vlastnímu pozorování, nebo mu to někdo prozradil.

Fairfaxovi odjeli do Palm Beach před dvěma měsíci. Mahoney věřil, že pachatel jejich dům navštívil hned několikrát, aby z něj senátorku sledoval. Požádal forenzní tým, aby ložnici důkladně pročesali a hledali stopy DNA a mikrovláken. Pochyboval jsem, že něco najdou.

Opakované výpravy na místo činu se mi nezdály profesionální. Kdybych já byl nájemný vrah, zdržoval bych se v inkriminované zóně co nejméně. Ať už je totiž člověk sebeopatrnější, pokaždé se o něco otře a zanechá tak po sobě zbytky kůže a vlasy, které odborníci jako Sally Burtonová nashromáždí a identifikují. Zkušený atentáčník by s tím počítal.

Ne, zavrhl jsem nabízenou možnost a odbočil na Pátou ulici, kde několik lidí odmetalo příjezdovou cestu před domem. Zabiják si dům vybral na základě informace od někoho jiného, nevydal se tam víc než dvakrát –

„Tati!“

Trhl jsem sebou, a když jsem vzhlédl, spatřil jsem před naším domem postaveného sněhuláka. Vedle něj stál Ali a nadšeně na mě mával. Usmál jsem se. Můj nejmladší syn si život užíval plnými doušky. Ať už se v danou chvíli věnoval čemukoliv, nic jiného ho netrápilo a obvykle ze situace vytěžil maximum.

„Ten se ti povedl,“ pochválil jsem ho.

„Postavil jsem ho hned po snídani!“

„Copak ty nemusíš do školy?“

„Výuka kvůli sněhu odpadá,“ rozzářil se. „Můžu si celý den hrát.“

„No, tvůj otec musí pracovat. Dobře se bav, ale nepromokni, nebo se nachladíš.“

„Zníš jako Nana.“

„Možná mám ještě naději.“ Podrbal jsem ho na vlněné čepici a vyrazil za dům, kde mi neodhrabaný sníh dosahoval ke kotníkům. Došel jsem ke schodišti vedoucímu do suterénu, sešel dolů, odemknul a otevřel dveře. Na rohožku se rázem snesla návěž sněhu. A spolu s ním přeložený kus papíru.

Sebral jsem ho a rozložil.

ALEXI CROSSI, ZASTAV MĚ, PROSÍM.

Papír jsem otočil, ale na druhé straně nestálo nic.

Vtom se za mnou ozval roztřesený ženský hlas. „Doktor Cross?“

Otočil jsem se a uviděl velmi půvabnou ženu kolem třicítky. Na sobě měla pletenou čepici, palčáky a světle modrý kabát. Na tváři se jí leskly slzy. Hrbila se a působila sklíčeně.

„Ano, já jsem Alex Cross,“ usmál jsem se. Cár papíru jsem schoval do kapsy a pobídl ji dovnitř. „Omlouvám se za neodhrabanou cestu. Vy jste paní Davisová?“

Nina Davisová mi přes slzy věnovala chabý úsměv a vešla do sklepní kanceláře.

„Já mám sních ráda, doktore Crossi,“ pravila. „Připomíná mi domov.“

KAPITOLA 6

Nina Davisová se narodila a vyrostla ve Wisconsinu, kousek od Madisonu, a sních na ni působil konejšivým dojmem.

„Zakryje všechny jizvy a rány,“ řekla mi. „V dětství jsem jím byla posedlá.“

Zatímco vyplňovala potřebné dokumenty, nezávazně jsme si povídali. Měla třicet sedm let, byla inteligentní, atraktivní a oddaná kariéře u ministerstva spravedlnosti, kde působila jako dohlížející právní zástupkyně při trestních řízení organizovaného zločinu.

„Já jsem kdysi patřil k FBI,“ přiznal jsem.

„Já vím. Proto jsem si vás vybrala, doktore Crossi. Napadlo mě, že tak lépe porozumíte, nebo se aspoň snáze vcítíte do mého problému.“

Usmál jsem se. „Budu se snažit o obojí.“

Davisová se tvářila rozpačitě. „Nevím, jak začít.“

„Prozradte mi, proč jste se se mnou chtěla sejít.“

Ramena jí poklesla, sklopila zrak a vzdychla. „Myslím, že nejsem schopná lásky, doktore Crossi.“

„Dobře,“ řekl jsem jen a pohodlně se usadil, abych jí mohl pořádně naslouchat.

Svěřila se mi, že za celý život milovala pouze jednoho člověka – svého otce Andersona Davise, advokáta na malém městě, který se svým jediným dítětem trávil většinu volného času. Katherine, jeho manželka, byla emocionálně labilní a opovrhovala materiálními věcmi. Ninin otec zase ze všeho nejvíc milovat procházky po wisconsinské krajině.

„Nazýval je špacíry,“ posteskla si. „Říkával třeba: *Pojď, Nino, zajdeme si na špacír k Beech Ridge.*“ Zamrkala a setřela si novou slzu. „Společné toulky přírodou mi stále velmi chybí. Bylo mi třináct, když zemřel.“

Nejhorší věk, pomyslel jsem si a než jsem promluvil, udělal jsem si poznámku. „Jak zemřel?“

„Jeli s matkou v autě – matka řídila. Vřískala na něj, a když spustila oči ze silnice, přejela přes křižovatku na červenou. Byl na místě mrtvý.“

„To je mi moc líto. Muselo to být těžké.“

Davisová se zhluboka nadechla, našpulila rty a pokrčila rameny. „Přišla jsem o otce a mohla za to moje matka. Co k tomu dodat?“

Nechal jsem výrok vyznít a pak se opatrně zeptal: „Takže viníte svou matku?“

„A koho jiného?“ odsekla. „Kdyby koukala na cestu, táta by žil ještě několik let. Kdyby hleděla na cestu, nemusela bych prožít pubertu v přítomnosti zástupu divných chlapů.“

Davisová se odmlčela a já se rozhodl druhou část souvětí nechat na později.

„Je vaše matka stále naživu?“

„Jinou informaci nemám.“

„Kdy jste o ní slyšela naposledy?“

„Před třemi týdny, když jsem jako každý měsíc podepisovala šek za asistenční zařízení, bez kterého se doma neobejde.“

„Mám z vás rozporuplné pocity,“ přiznal jsem. „Na jednu stranu matce nemůžete přijít na jméno, ale na druhou platíte za její péči.“

„No ano, protože nikdo jiný to za mě neudělá.“ V oku se jí vytvořila další slza a sklouzla jí po tváři.

Zazvonil časovač. Vypadala zklamaně.

„Slibuju, že naše druhé sezení bude trvat déle,“ uklidňoval jsem ji. „První schůzku většinou zabere papírování. Namísto hodiny vám budu účtovat jen třicet minut. Můžeme se znovu sejít hned zítra ráno.“

Nadzvedla obočí. „To mi vyhovuje.“

„Než odejdete, chtěl bych vás poprosit, abyste si do příště vzpomněla na dobu, kdy jste se s matkou cítila dobře, na dobu před smrtí vašeho otce, když vás její přítomnost těšila, nikoliv rozčilovala.“

Davisová se hořce zasmála. „To se budu muset pořádně zamyslet.“

„Nic jiného nečekám,“ utrousil jsem. Domluvili jsme se na konkrétním čase, pak jsem vstal a otevřel dveře kanceláře.

Prošla jimi značně váhavým krokem a mě napadla otázka, zda se ještě někdy vrátí. Díky letitým zkušenostem jsem přišel na to, že klienti očekávají, že se svých problémů zbaví hned na první nebo druhé schůzce. Když si uvědomí, že proces terapie spočívá v postupném odlupování, nikoliv v překotném odřezávání, častokrát se na to vykašlou a já už o nich nikdy neslyším.

„Uvidíme se tedy zítra?“ stačil jsem se ještě zeptat.

„Budu tady, doktore Crossi,“ odpověděla, ale už se neohlédla.

„Moc se na vás těším, Nino,“ rozloučil jsem se a zavřel za ní a studeným větrem dveře.

Vrátil jsem se do kanceláře a pozastavil se nad tím, jak jeden hrůzný zážitek dokáže působit na lidský mozek a ovlivnit každý náš krok po celá léta, dekády, ba dokonce po celý zbytek života.

Vtom se ozvalo krátké, ale rázné zaklepaní.

To mě zmátlo, další klient měl přijít až odpoledne.

Otevřel jsem dveře a na prahu se objevil Ned Mahoney. Bývali jsme kolegové u FBI a vždy působil jako velký klidas. Když však vkročil dovnitř a oklepal ze sebe sníh, cloumala jím nervozita.

Upřeně se mi zadíval do očí. „Valí se na nás pěkná kupa sraček, Alexi. Potřebujeme tvoji pomoc, a to nejen na částečný úvazek.“

KAPITOLA 7

Mahoney ze mě nespouštěl zrak a čekal na odpověď.

„V tuhle chvíli mám pár klientů, Nede,“ sdělil jsem mu. „Po zbytek času jsem jenom tvůj. Jde o případ senátorky Walkerové?“

Zaváhal a pak sáhl do vnitřní kapsy kabátu. „Nedávno jsi podepsal dohodu o mlčenlivosti, že jo?“

„Ano jistě, ale pokud myslíš, že je to nezbytné, podepíšu ji znovu.“

„Ne, ne, samozřejmě že ne,“ mávl rukou a vytáhl mobil. „Jde jen o to, že tahle záležitost je výjimečně citlivá. Nesmíš o tom s nikým mluvit, včetně Bree a Sampsona.“

„John je na dovolené v Belize. Dokud neřekneš jinak, budu mít pusku na zámeck.“

„Dobře,“ řekl a sklopil oči k telefonu. „Tohle před dvěma hodinami zachytila bezpečnostní kamera na letišti Dulles.“

Ukázal mi video znázorňující velmi přitažlivou tmavovlasou ženu – podle hrubého odhadu jí mohlo být tak čtyřicet. Od hlavy až k patě byla oblečená do džínoviny – kalhoty, košile i bunda. Na jednom rameni jí visela nákupní taška s potiskem Eiffelovy věže, na druhém kožená brašna. Za sebou táhla kufr na kolečkách a podle všeho měla pořádně naspěch.

„Kdo to je?“

„Domníváme se, že jde o Kristinu Varjanovou,“ odpověděl Mahoney. „Nájemnou vražedkyni na volné noze, původem z Maďarska.“

Mozek mi začal pracovat na plné obrátky. Vražedkyně na mezinárodním letišti Dulles o půl deváté ráno, zhruba tři hodiny po tom, co někdo zastřelil Betsy Walkerovou?

Zvedl jsem ruce nad hlavu. „Počkej. Vy se *domníváte*, že jde o Kristinu Varjanovou?“

Mahoney se zarazil, na chvíli se zamyslel a potom mi sdělil, že před dvěma hodinami a dvaceti minutami procházela vysoce vážená a ostřílená agentka CIA při své cestě do Londýna bezpečnostními kontrolami, když ji zaregistrovala. Agentka měla s Varjanovou velmi palčivou osobní zkušenost, jelikož vražedkyně ji před několika lety v Istanbulu málem připravila o život.

Protože se doslechla o vraždě senátorky Walkerové, chtěla se přesvědčit, že jde o tutéž ženu, ale ta jako by se propadla do země.

Agentka si nechala uletět letadlo, obvolala několik lidí, zatahala za pár nitek a promluvila si s letištní ochrankou. Nato se společně podívali na kamerové záznamy, které přetočili o patnáct minut dozadu, a spatřili na nich Varjanovou procházet kolem bezpečnostních kontrol. Pomocí záběrů z dalších kamer vystopovali celou její promenádu letištní halou, a to až do té doby, než vyšla ven a zmizela ve sněhové vánici.

„Agentka je poprosila, aby dohledali podrobnosti,“ vysvětloval Mahoney. „Ukázalo se, že přiletěla letadlem z Paříže v osm hodin ráno. Používá pas Evropské unie na jméno Martina Rodoniová.“

Zadával jsem se na stopnutý záběr ženy a pak se obrátil na Neda. „To znamená, že Betsy Walkerovou zabít nemohla. Časově to nesedí.“

„Správně.“

„Takže se nám po městě potulují dva profesionální atentáčníci a jeden z nich má na svědomí smrt úřadující senátorky.“

Mahoney přikývl.

„Druhý zabiják, druhý cílový objekt?“

„Pochybuju, že Varjanová přijela obdivovat památky.“

„Ujisti se, že každý policista v dosahu sto padesáti kilometrů od Washingtonu má její fotografii.“

Mahoney vypadal nejistě. „Šéf chce případ držet pod pokličkou.“

Naklonil jsem hlavu na stranu. „Řekl proč?“

„Národní bezpečnost,“ pravil, ale samotnému se to moc nelíbilo. „Takhle prý pracuje CIA. Prezidentovi přesto doporučil, aby posílil ostrahu všech členů Kongresu. A my dva máme zatím najít Varjanovou a dovést ji k výsledku.“

Na okamžik jsem se zamyslel. S Nedom opět na stopě zločinu. To znělo dobře. Natolik dobře, že jsem pustil z hlavy pochybné důvody ředitele FBI a soustředil se na předložený úkol.

„Můžeme o Varjanové získat více informací? Cokoliv, z čeho bychom vytvořili konkrétnější profil?“

„Mám něco lepšího,“ uculil se. „Domluvil jsem nám schůzku s agentkou CIA, která s ní má bohaté zkušenosti.“

KAPITOLA 8

Cestou do sídla Ústřední zpravodajské služby v Langley ve státě Virginie jsem zavolaal Bree, abych ji informoval o spolupráci s FBI.

„Případ senátorky Walkerové?“ zajímala se.

„Nemůžu ti říct podrobnosti.“

„FBI si polepší a Metropolitní ostrouhá,“ poznamenala trpce. „Nezapomeň na dnešní zápas.“

„Nezapomenu, potkáme se tam.“

„Slibuješ?“

„Na mou duši.“

Odmlčela se a pak se rozloučila. „Musím jít, za deset minut mám být u šéfa v kanceláři.“

Hovor ukončila, zrovna když jsme vjeli na parkoviště před jednu z budov CIA – obdélníkový kolos z neprůstřelného skla, v jehož centru vyrůstaly ze země dvě masivní ocelové brány, zabraňující vjezd neoprávněným osobám.

Při vstupu jsme strážníkům ukázali své doklady. Nejspíš byli na naši návštěvu předem upozorněni, protože si nás bez zbytečného protahování jen vyfotili, vytiskli návštěvní jmenovky a připnuli nám je na kabáty.

„Jděte hlavním vchodem,“ instruoval nás jeden z nich. „A počkejte v hale. Někdo si pro vás přijde.“

„Někdo,“ utrousil Mahoney potom, co jsme prošli bezpečnostním rámem a zamířili k hlavní budově. „Myslíš, že tohle říká pokaždé?“

„Dávalo by to mysl.“

„Asi jo.“

Zvednutý vítr nám do obličeje přivanul zmrzlé vločky sněhu, proto jsme zrychlili krok. Zanedlouho jsme vkročili

do vstupní místnosti, které na vyleštěné černošedé žulové podlaze dominoval obrovský znak CIA. Zůstali jsme stát opodál, zatímco kolem nás procházeli důležitě vyhlížející lidé v oblecích a svalovci v teplácích.

„Analytici a tajní agenti,“ zamumlal jsem.

Než Ned stačil zareagovat, oslovila nás neznámá žena: „Zvláštní agent Mahoney? Doktor Cross?“

Otočili jsme se a spatřili nakrátko ostříhanou, nenápadnou ženu kolem třicítky v nemoderním modrém kostýmku. Zamžourala na nás přes silné brýle posazené na špičce nosu, ale ruku nám nepodala.

„Následujte mě, prosím.“

Aniž by vyčkala na odpověď, otočila se na podpatku a odpochoďovala pryč. Vedla nás dlouhou chodbou kolem neoznačených dveří. Bylo jich tu tolik, že jsem nechápal, jak dokázala zvolit ty správné. Každopádně se před jedněmi z nich zastavila a klíčovou kartou je odemknula.

Ozvalo se tiché cvaknutí a poté, co vzala za kliku, nám pokynula do prázdné konferenční místnosti se stolem a židlemi. Obešla stůl, posadila se a ruce založila na prsou.

Znovu na nás zašilhala. „Co bych vám o Kristině Varjanové pověděla?“

To mě překvapilo. Měl jsem za to, že tahle žena nás za špi-onkou teprve *zavede*.

Mahoney pozvedl obočí. „Vy jste ta tajná agentka, která ji dnes ráno zahlédla?“

„Ano. Můžete mi říkat Edith.“

„Vypadáte spíš jako fotbalová máma než špi-onka, Edith,“ poznamenal jsem.

„O to jde,“ odsekla.

„Prozradte nám, co potřebujeme vědět, abychom ji dopadli,“ vložil se do toho Mahoney.

„Dopadli?“ vysmála se nám. „Tak to hodně štěstí, pánové. Bůh ví, že já se o to pokoušela. A takhle se mi odvděčila.“

Vysvlékla si sako a červené tílko stáhla z levého ramene, aby pod klíční kostí odhalila ošklivou jizvu ve tvaru pavučiny.

Sdělila nám, že k jizvě přišla před třemi lety, když CIA začala Varjanovou podezírat z vraždy dvou amerických agentů v Istanbulu. Edith měla za úkol Varjanovou zatknout a přivést k výslechu na služebnu ve východní Evropě.

„Našla jsem ji. Skrývala se v jednom apartmánu blízko Bosporu. Myslela jsem, že jsem ji zahnal do kouta,“ vyprávěla. „Byla jsem ozbrojená, ona ne. Přinejmenším ne pistolí.“

Varjanová Edith přepadla zezadu a několikrát ji bodla ostrým keramickým střepem.

„Měla jsem to předvídat,“ zavrtěla hlavou a překřížila paže. „Varjanová ráda improvizuje. Zbraně vymýšlí na místě. Zabíjí bez váhání.“

Podle INS záznamu vražedkyně do Ameriky přicestovala s pasem Evropské unie na jméno Martina Rodoniová. Mělo jít o ženu původem z bývalé Jugoslávie, dnes žijící ve slovinské Lublani. Označila se za módní poradkyni a tvrdila, že přijela na služební cestu.

„Počítejte s tím, že pod touhle identitou ji nenajdete,“ upozornila nás Edith. „Nyní se už jistě vydává za někoho jiného.“

„Jak máme tedy zjistit, kde se schovává?“ zeptal jsem se. „A co má za lubem?“

Tajná agentka CIA naklonila hlavu na stranu a našpulila rty. „Kéž bych vám mohla poradit, jaké si například vybírá hotely nebo na čem si ráda pochutnává, ale Varjanová je chameleon. Mluví osmi jazyky a neustále mění totožnost. Ví, že takhle dojde nejdál.“

„Takže se nemáme čeho chytit?“ shrnul Mahoney.

„No, můžete udělat to co já.“

„A to je co?“ vyzvídal jsem.

„Zjistěte, koho má na mušce, a počkejte si na ni.“

Zamyslel jsem se. „Zabila už někdy nějakého politika?“
„Doktore Crossi, Kristina Varjanová zabije kohokoliv, jestliže za to dostane dobře zapláceno.“

KAPITOLA 9

Bree se zastavila před zavřenými dvojitými dveřmi na pátém poschodí hlavního policejního velitelství a zaklepalá.

„Dále,“ zavolal známý mužský hlas.

Bree dveře otevřela a vstoupila do kanceláře policejního náčelníka Bryana Michaelse. Náčelník, fyzicky zdatný muž s hustou kšticí v barvě oceli, zrovna telefonoval. Pozorně poslouchal a přikyvoval.

„Rozumím,“ odvětil podrážděně. „Jasně a srozumitelně.“

Zavěsil, natáhl se, aby jí potřásl pravicí, a pokynul k židli. „Jak si vedeme s případem senátorky Walkerové?“

„Jsme čtvrtí v pořadí, pane,“ odpověděla Bree a posadila se. „Hlavní pravomoc spadá pod FBI s podporou rozvědky a Kapitolské policie.“

To se mu očividně nelíbilo. „Takže my jsme ze hry?“

„Nabídla jsem Nedu Mahoneymu, že se na Metropolitní oddělení může kdykoliv obrátit,“ řekla. „Budou nás denně informovat.“

„Šlapou mi po krku, Bree. Vládní komisař, starosta, kongresmani. Ti všichni chtějí vědět, proč nevyšetřujeme vraždu, která se nám stala přímo před nosem. A já bych to chtěl vědět taky.“

Tohle Bree nečekala. Náčelník Michaels byl od přírody pragmatik a stejně jako ona moc dobře věděl, jak to v podobných případech chodí.